

ת"פ 60223/05/18 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות, רחובות נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 60223-05-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני המבקשת
כבוד השופטת, סגנית הנשיאה אפרת פינק
מדינת ישראל
שלוחת תביעות, רחובות
ע"י ב"כ עו"ד שירלי ברזילי
נגד המשיב
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד אסף שלם

החלטה

לפני בקשה לעיון מחדש בהחלטה כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין, לפי סעיף 21א לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א - 1991.

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש בחודש מאי 2018 כתב אישום, המייחס לו עבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ועבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

לפי כתב האישום, בליל יום 25.5.18, החל ויכוח בין הנאשם ובת זוגו, המתלוננת, במהלכו כרך הנאשם את אמתו סביב צווארה והוליד אותה מכופפת ופניה לכיוון הרצפה, עד שנפלה לרצפה. עת שכבה המתלוננת על הרצפה, הרים הנאשם אבן משתלבת והחזיק אותה מעל ראשה באומרו "אני אהרוג אותך". הנאשם, אשר הבחין בשכנים שהגיעו למקום למשמע צעקותיה של המתלוננת לעזרה, שמט את האבן מידיו.

2. במסגרת הליך המעצר נשלח הנאשם להסתכלות פסיכיאטרית בתנאי אשפוז.

חוות דעת ראשונה נערכה ביום 6.6.18 (להלן - "חוות הדעת הראשונה"). לפי חוות הדעת הראשונה, הנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין.

אולם, לאור אינדיקציות נוספות בדבר שינוי במצבו הנפשי של הנאשם נערכה בעניינו חוות דעת שנייה מיום 24.7.18 (להלן - "חוות הדעת השנייה"). לפי חוות הדעת השנייה, הנאשם אינו כשיר לעמוד לדין וגם אינו אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירות. עורך חוות הדעת המליץ על מתן צו אשפוז פסיכיאטרי.

3. בית המשפט (כבוד השופט מזרחי, אשר כיהן כשופט תורן באותה העת), בהחלטתו מיום 25.7.18, אשר ניתנה בהסכמת הצדדים, הורה על הפסקת הליכים וכן נתן צו אשפוז פסיכיאטרי לתקופה מקסימלית של 4 שנים (להלן - "**ההחלטה בדבר הפסקת הליכים**").

4. בהמשך לכך, ולאור שיפור במצבו של הנאשם, הוועדה הפסיכיאטרית המחוזית, בהחלטתה מיום 5.9.18, הורתה על שחרור הנאשם מאשפוז בכפוף לטיפול מרפאתי.

5. כחודשיים וחצי לאחר החלטת הוועדה, הגישה התביעה ביום 26.11.18 בקשה לעיון מחדש בהחלטה בדבר הפסקת הליכים, לפי סעיף 21א לחוק טיפול בחולי נפש.

טענות הצדדים

6. לטענת התביעה בבקשה לעיון מחדש, הואיל והנאשם שוחרר מצו האשפוז וחלה הטבה במצבו, היועץ המשפטי לממשלה מצא כי יש יסוד סביר להניח כי הנאשם מסוגל לעמוד לדין ויש עניין לציבור בהעמדתו לדין. בהתאם לכך עתרה התביעה לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית עדכנית.

7. בא כוח הנאשם טען בתשובתו, כי הטיפול שעבר הנאשם, כמו גם עמדת בת זוגו המכחישה את העבירות, ועיתוי הבקשה, מעוררים תהיות בדבר הצורך בבקשה והעניין הציבורי שבהעמדתו של הנאשם לדין.

8. ביום 6.3.20 ביקשתי מהצדדים להשלים טיעוניהם ביחס לפרשנות סעיף 21א לחוק טיפול בחולי נפש ויישומו על המקרה דנן.

9. התביעה טענה, כי בית המשפט אינו אמור לבדוק את טיב שיקולי העמדה לדין של התביעה ביחס לסעיף 21א הנזכר. לעמדתה, רשאי היועץ המשפטי לממשלה, לפי שיקול דעתו, לבקש חידוש הליכים אם סבר, כי הנאשם מסוגל לעמוד לדין. עוד טענה, כי תפקידו של בית המשפט לבחון את כשירותו של הנאשם לעמוד לדין במועד הבקשה ולא לבחון את שיקול דעתו של היועץ המשפטי לממשלה, וזאת בדומה להחלטה אם להעמיד לדין נאשם לפי סעיף 21 לחוק טיפול בחולי נפש.

10. עוד טענה, כי השיקול בדבר העמדת נאשם לדין מסור ליועץ המשפטי לממשלה ולא לבית המשפט. לטענתה, לאחר שבית המשפט הזמין חוות דעת פסיכיאטרית חדשה ומצא כי הנאשם כשיר לעמוד לדין, על בית המשפט להורות על חידוש ההליך.

11. התביעה הוסיפה, כי כל הטענות לעניין מעצרו של הנאשם ואשפוזו, כמו גם עמדת המתלוננת וניהול חיים משותפים, אינם רלוונטיים לשאלת המשך ההליכים. לטענתה, גם אין לזקוף לזכות הנאשם את חלוף הזמן משום שהנאשם לא התייצב לדין ביום 30.12.19 בשל מחלה.

12. לטענת התביעה, גם לא הונחה תשתית כלשהי לטענות בא כוח הנאשם להגנה מן הצדק ואכיפה בררנית.

13. בא כוח הנאשם טען, לעומת זאת, כי אין דומים השיקולים בהגשת כתב אישום לשיקולים שיש לשקול בבקשה לחידוש הליכים, ולא מתקיימים התנאים לעיון חוזר בהחלטה על עיכוב הליכים. לטענתו, נערכו כבר שלוש חוות דעת בעניינו של הנאשם ובשל חלוף הזמן, ייתכן גם שיש צורך בחוות דעת נוספת. עוד טען,

שהנאשם ובת זוגו מכחישים את האירוע וככל שיחודשו ההליכים ינוהלו הוכחות, אשר יחייבו את התייצבותם של כל הפסיכיאטרים שנתנו חוות דעת. מכאן טען, כי ניהול ההליך בנסיבות אלה, עומד בסתירה לאינטרס הציבורי.

14. עוד הוסיף בא כוח הנאשם, כי בקשת התביעה הוגשה בשיהוי ניכר, כחודשים וחצי לאחר שחרורו של הנאשם מבית החולים, ומאז הגשת הבקשה חלפה כשנה וחצי במהלכה שב הנאשם לחייו, הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי, שומר על רצף תעסוקתי ומערכת היחסים עם המתלוננת תקינה. יתר על כן, הנאשם היה עצור בגין האירוע במשך כחודשיים ומאושפז במשך כחודש וחצי.

15. לטענת בא כוח הנאשם, בשל רצף הטעויות שנפלו בחוות הדעת, עיתי הגשת הבקשה לעיון חוזר וחלוקף הזמן, לא מתקיימות נסיבות המצדיקות העמדת הנאשם לדין. לחלופין טען, כי יש להורות על דחיית הבקשה לעיון חוזר מחמת הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית. לטענתו, בתיקים חמורים יותר, התביעה אינה מגישה בקשות לעיון חוזר אלא מסתפקת בתקופת האשפוז עליה החליט הפסיכיאטר המחוזי.

דין והכרעה

המתווה הנורמטיבי

16. לפי סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, קבע בית המשפט כי נאשם אינו מסוגל לעמוד לדין יפסיק את ההליכים נגדו, אלא אם בא כוח הנאשם ביקש לברר את אשמתו.

17. לפי סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, אם בית המשפט קבע כי נאשם אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת היותו חולה, רשאי בית המשפט לצוות שהנאשם יאושפז בבית החולים או יקבל טיפול מרפאתי.

18. חוק טיפול בחולי נפש דן בשני מקרים בהם ניתן "להחיות" את ההליך הפלילי בעניינו של נאשם שהופסקו ההליכים בשל אי כשירות לעמוד לדין: האחד, עניינו של מי ששוחרר מצו אשפוז או צו טיפול מרפאתי; השני, עניינו של מי שעודנו תחת צו טיפול מרפאתי.

19. סעיף 21 לחוק טיפול בחולי נפש - שדן במי ששוחרר מצו אשפוז או טיפול - קובע כי:

"אושפז נאשם על פי צו של בית משפט לפי סעיף 15(א) או נמצא בטיפול מרפאתי על פי צו של בית משפט לפי סעיף 15(א) או על פי החלטת ועדה פסיכיאטרית לפי סעיף 28(ב) והוא שוחרר לאחר מכן לפי סעיף 28(ד), רשאי היועץ המשפטי לממשלה להורות כי הנאשם יועמד לדין על העבירה שבה הואשם".

20. עניינו של סעיף 21 לחוק טיפול בחולי נפש בנאשם ששוחרר מצו אשפוז או צו מרפאתי ובנסיבות אלו שיקול הדעת המלא "להחיות" את ההליך המשפטי בעניינו של הנאשם מצוי בסמכותו של היועץ המשפטי לממשלה הרשאי להורות כי יועמד לדין. אין לבית המשפט כל תפקיד בהחלטה בדבר העמדה לדין, לרבות בהעמדה לדין לאחר הפסקת ההליכים.

21. לעומת זאת, סעיף 21א לחוק טיפול בחולי נפש - שדן במי שעודנו תחת צו טיפול מרפאתי - קובע, כי:

(א) מצא היועץ המשפטי לממשלה כי אף שנאשם נמצא בטיפול מרפאתי על פי צו של בית משפט לפי סעיף 15(א) או על פי החלטת ועדה פסיכיאטרית לפי סעיף 28(ב), יש יסוד סביר להניח כי הוא מסוגל לעמוד לדין, וכי נסיבות העניין בכללותן מתאימות להעמדתו לדין, רשאי היועץ המשפטי לממשלה לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר בהחלטה כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת היותו חולה.

(ב) לא יקבע בית המשפט כי נאשם כאמור בסעיף קטן (א) מסוגל לעמוד לדין, אלא לאחר קבלת חוות דעת פסיכיאטרית, ויחולו לעניין זה הוראות סעיף 15(ג), לפי העניין.

(ג) על החלטה של בית משפט לפי סעיף קטן (א) ניתן לערור לבית משפט שלערעור ויחולו הוראות סעיף 15(ו).

(ד) הועמד נאשם לדין לפי סעיף זה, ישוחרר מהטיפול המרפאתי; על נאשם ששוחרר כאמור והוגשה לגביו בקשה לפי חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - חוק המעצרים) יחולו הוראות סעיף 48(א)(7) לחוק האמור.

22. עניינו של סעיף 21א לחוק טיפול בחולי נפש בנאשם שעודנו תחת צו מרפאתי. בנסיבות אלו שיקול הדעת המלא "להחיות" את ההליך המשפטי בעניינו של הנאשם אינו מסור ליועץ המשפטי לממשלה, אלא שעליו להגיש בקשה לעיון חוזר וההחלטה מצויה בידי בית המשפט.

23. סעיף 21א מפרט את השיקולים שעל היועץ המשפטי לממשלה לשיקול בהחלטה אם לבקש עיון חוזר, ובכללם: האחד, יש יסוד סביר להניח כי הנאשם מסוגל לעמוד לדין; השני, נסיבות העניין בכללותן מתאימות להעמדתו לדין.

24. בין הצדדים נפלה מחלוקת ביחס לשיקולים שעל בית המשפט לשיקול בהחלטה אם להיעתר לבקשה לעיון חוזר. לעמדת התביעה, השיקול היחיד המסור לבית המשפט, בהקשר זה, עניינו בשאלת כשירותו של הנאשם לעמוד לדין. לעמדת בא כוח הנאשם, לעומת זאת, בית המשפט רשאי לשיקול גם את מכלול נסיבות העניין.

25. סעיף 21א אינו מפרט את השיקולים שעל בית המשפט לשיקול בהחלטה אם להיעתר לבקשת היועץ המשפטי לממשלה. מכאן, שהתשובה למחלוקת בין הצדדים מצויה בפרשנותו של הסעיף, לאור לשונו, תכליתו ועקרונות משפט כלליים.

26. כאן המקום להעיר, כי באי כוח הצדדים לא הפנו לפסיקה כלשהי שעניינה בפרשנותו של סעיף 21א לחוק טיפול בחולי נפש, ואף אני לא מצאתי פסיקה שיש בה כדי להאיר את השיקולים הרלוונטיים. מטבע הדברים, היעדרה של פסיקה גם מלמד על נדירות ההליך, וזאת מבלי להידרש לטענות בדבר אכיפה בררנית.

27. אכן, הלכה פסוקה היא, כי אין בית המשפט מתערב בשיקולי העמדה לדין של התביעה, אלא במקרים מצומצמים וחריגים ביותר (בג"צ 6410/14 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' פרקליט במדינה**, בפסקאות 67 - 69 (4.2.15); רע"פ 6800/13 **קסטיאל נ' מדינת ישראל** (26.11.13); בג"צ 7195/08

אבו רחמה נ' תא"ל אביחי מנדלבלט הפרקליט הצבאי הראשי, סג(2) 325, בפסקאות 35 - 36 לפסק דינה של השופטת פרוקצ'ה (2009).

28. עם זאת, סעיף 21א אינו מסמך את היועץ המשפטי לממשלה להעמיד לדין, אלא שהוא מסמך את התביעה לבקש מבית המשפט עיון חוזר בהחלטה כי הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין. הואיל ואין מדובר בהחלטת היועץ המשפטי לממשלה להעמיד לדין גם אין עסקינן בביקורת שיפוטית על החלטה להעמיד לדין. ממילא, אין בית המשפט מוגבל לשיקולים המצומצמים הרלוונטיים לביקורת כזו. לא זו אף זו, ככל שבית המשפט היה מוגבל אך לשיקולים המצומצמים הרלוונטיים להעמדה לדין, לא נהיר הטעם לאבחנה בין סעיף 21 ו-21א לחוק טיפול בחולי נפש. משמע, שהמחוקק יכול היה לקבוע סעיף אחד הרלוונטי לכלל המצבים בהם הוחלט כי נאשם אינו כשיר לעמוד לדין. אולם, המחוקק נתן דעתו לשני מצבים: האחד, לפי סעיף 21, שעניינו בנאשם ששוחרר מכל צו. במקרה כזה, הסמכות המלאה מסורה ליועץ המשפטי לממשלה בדבר העמדה לדין וממילא הביקורת השיפוטית על העמדה כזו היא מוגבלת ומצומצמת ביותר; השני, לפי סעיף 21א, שעניינו בנאשם שעדיין חל עליו צו מרפאתי. במקרה כזה, ההחלטה מסורה לבית המשפט ולא ליועץ המשפטי לממשלה ואין בית המשפט מוגבל לשיקולים המצומצמים הרלוונטיים לביקורת על החלטת היועץ המשפטי בדבר העמדה לדין. למעשה, האבחנה בין הסעיפים, גם לענין טיב הביקורת השיפוטית, מקורה בטעמים מהותיים. ככל שנאשם כבר אינו נתון עוד תחת צו אשפוז או טיפול, הרי שהשיקול המרכזי שיש לשקול הוא האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין. עם זאת, ככל שנאשם עודנו תחת צו טיפול מרפאתי, הרי שיש לשקול את נסיבות העניין בכללותן, וממילא, בית המשפט רשאי לבקר את החלטת היועץ המשפטי לממשלה, בהקשר זה. יש לזכור, כי לפי סעיף 21א(ד) נאשם שבית המשפט החליט לחדש את ההליכים בעניינו גם משוחרר מצו הטיפול. זה שיקול נוסף שעל בית המשפט לשקול בהתאם לאינטרס הציבורי שבטיפול בנאשם.

29. מכאן, ששיקולי בית המשפט בביקורת על החלטת יועץ משפטי לממשלה להעמיד לדין, לפי סעיף 21 - לחוד - ושיקולי בית המשפט בהחלטה אם להיעתר לבקשה לעיון חוזר, לפי סעיף 21א - לחוד.

החלטת הדין על המקרה הנדון

30. יש לבחון, אפוא, אם מתקיימים במקרה הנדון שני התנאים לעיון חוזר, לפי סעיף 21א לחוק טיפול בחולי נפש.

31. התנאי הראשון - האם יש יסוד סביר להניח כי הנאשם מסוגל לעמוד לדין? התשובה על כך היא בחיוב.

32. שלוש חוות דעת הוגשו בהליך שלפני בעניינו של הנאשם.

לפי חוות הדעת הראשונה, שנערכה כאמור ביום 6.6.18 במרכז לבריאות הנפש גהה, נמצא כי הנאשם אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין וגם לא נמצא שהוא זקוק לאשפוז פסיכיאטרי. חוות הדעת הראשונה התייחסה לעובדות ולעבירות מושא כתב האישום שלפני, משמע תקיפת בת זוג ואיומים.

לעומת זאת, חוות הדעת השנייה, שנערכה ביום 24.7.18 במרכז לבריאות נפש לב השרון, התייחסה לעובדות ולעבירות אחרות, שאינן חלק מכתב האישום שלפני, לרבות היזק לרכוש במזיד ותקיפת עובד ציבור. ככל הנראה

עניינה של חוות דעת זו באירוע שאירע בחדר המיון הפסיכיאטרי עת הגיע הנאשם לאשפוז.

בשל תקלה, עורך חוות הדעת רשם על גביה את מספר הת.פ בתיק שלפניי וחוות הדעת אף הופנתה לבית המשפט ברחובות. מטעם שאינו נהיר, איש מהמעורבים - התביעה, הגנה והמוטב שנתן ההחלטה בדבר הפסקת הליכים במסגרת תורנות, לא שמו לב כי חוות הדעת כלל אינה מתייחסת לכתב האישום מושא התיק.

לפי חוות דעת שלישית מיום 10.7.19, שהתבקשה לאחר הבקשה לעיון חוזר, הנאשם אמנם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו (להלן - "**חוות הדעת השלישית**").

33. בשל הקושי שבחוות הדעת השלישית, התבקש הפסיכיאטר המחוזי להגיש הבהרה לחוות הדעת. בהבהרה מיום 23.7.19, הוסיף ועמד הפסיכיאטר המחוזי על רצף הטעויות והבהיר, כי נפלה תקלה בחוות הדעת השנייה, אשר התייחסה לאירועים שאינם קשורים לאירוע מושא כתב האישום. עוד הוסיף הפסיכיאטר המחוזי, כי הנאשם אמנם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו, כפי שחיווה דעתו כבר ביום 10.7.19.

34. הצדדים ייחסו משמעות, לא קטנה, לתקלה שנפלה בחוות הדעת. התביעה עמדה על כך כי היא מבקשת לעיין בכלל המסמכים שעמדו בבסיס חוות הדעת השנייה, ובפרט, בכתב האישום שאליו התייחסה חוות הדעת. לשם כך, נדחו דיונים פעמים רבות תוך מתן הוראות לפסיכיאטר המחוזי, אולם הפסיכיאטר המחוזי ובית חולים לב השרון לא סיפקו את כתב האישום שעליו התבססה חוות הדעת השנייה, ובסופו של דבר אין כל מידע לעניין זה והתביעה ויתרה על העיון. למעשה, מוויתור התביעה בהקשר זה עולה, כי הנאשם לא הועמד כלל לדין בסופו של דבר בגין אירוע זה. בא כוח הנאשם טען מנגד, כי ישנן סתירות בחוות הדעת, ומכאן שלא ניתן לבסס עליהן את המסקנות הנדרשות. בהשלמה לטענותיו אף הוסיף, כי ייתכן שיש מקום לחוות דעת נוספת.

35. לעמדתו, לאחר שהובהר כי אכן נפלה תקלה, אין משמעות לפערים שנמצאו בין חוות הדעת הראשונה והשנייה, וזאת לעניין הכשירות לעמוד לדין.

אבהיר: כשירות דיונית אינה סטטית אלא דינאמית, ומכאן ניתן להסביר הפער בין מסקנת עורך חוות הדעת הראשונה ועורך חוות הדעת השנייה. יתר על כן, לפי חוות הדעת השנייה, הנאשם אמנם לא היה כשיר לעמוד לדין בעת שניתנה ההחלטה בדבר הפסקת הליכים. מכאן, שלא נפלה תקלה בעצם הפסקת ההליכים. ממילא, אי כשירות דיונית רלוונטית לסטטוס בעת ההחלטה והיא אינה קשורה לעובדות כתב האישום. לא זו אף זו, לפי חוות הדעת השלישית, הנאשם כשיר לעמוד לדין. מכאן, שההליכים הופסקו עת היה הנאשם לא כשיר לעמוד לדין, ואילו עתה, יש יסוד סביר להניח כי הנאשם מסוגל לעמוד לדין. גם אין כל אינדיקציה לטענת בא כוח הנאשם, כי בחלוף הזמן יש צורך בחוות דעת רביעית.

36. עם זאת, לתקלה שנפלה בחוות הדעת יש משמעות ביחס לשאלה אם "מכלול נסיבות העניין" מצדיקות החייאת ההליך בהעמדה לדין, לפי סעיף 21א לחוק טיפול בחולה נפש. לכך אדרש בדיון בתנאי השני.

37. עתה לתנאי השני - האם נסיבות הענין בכללותן מתאימות להעמדתו של הנאשם לדין? כאן התשובה לעמדתו היא בשלילה.

38. כתב האישום מייחס לנאשם תקיפת בת זוג ואיומים. אין מחלוקת, שככלל, יש אינטרס ציבורי, ראשון

במעלה, להעמיד לדין מי שחטא בעבירות חמורות אלו. עם זאת, במקרה הנדון, לא ניתן להתעלם ממכלול הנסיבות הנוסף. כתב האישום הוגש בחודש מאי 2018 והנאשם היה עצור במשך למעלה מחודשיים עד הפסקת ההליכים והוצאת צו האשפוז הפסיכיאטרי. בהמשך לצו האשפוז, שהה הנאשם במשך כחודש וחצי בבית חולים פסיכיאטרי. בהמשך לכך, הורתה הוועדה על צו טיפול ביום 5.9.18 כחלק מהחלטת השחרור. מאז חלפו כשנה וחצי, שבמהלכן, נמשכו ההליכים עוד ועוד, תחילה, בשל הצורך לקבל חוות דעת פסיכיאטרית והבהרות, ובהמשך, בשל הדרישה החוזרת ונשנית של התביעה לקבלת המסמכים שביסוד חוות הדעת השנייה. בא כוח הנאשם מסר, כי מאז האירוע מושא כתב האישום, חזרו הנאשם והמתלוננת לזוגיות, השניים נישאו והמתלוננת מכחישה מכל וכל את האירוע.

39. אכן, שיקולים הנוגעים להכחשת האירוע או לחזרתם של הנאשם והמתלוננת לחיי זוגיות אינם מהותיים בהחלטה אם להעמיד לדין. אולם, כאן נוסף נדבך נוסף ועניינו בתקלה שנפלה בחוות הדעת השנייה. משמע, הוצאת צו אשפוז בעניינו של הנאשם על יסוד חוות הדעת שכלל לא התייחסה לכתב אישום זה, שהייתו של הנאשם כחודש וחצי באשפוז במחלקה פסיכיאטרית סגורה בעקבות זאת ושהייתו מאז שחרורו בצו טיפול מרפאתי. לכך יש להוסיף, כי לו יחודשו עתה ההליכים בבקשה לעיון חוזר, ממילא יופסק הצו המרפאתי, ואין מחלוקת בדבר חשיבותו לנאשם, כפי שעולה מחוות הדעת השלישית.

40. מכאן, **שבנסיבות החריגות ביותר של המקרה שלפניי**, התקלה בחוות הדעת השנייה, הוצאת צו אשפוז בעקבותיה וצו טיפול מרפאתי לתקופה בלתי מבוטלת, הימשכות ההליכים לאחר הגשת הבקשה לעיון חוזר, בעיקר בשל אי העברת החומר הדרוש על ידי הפסיכיאטר המחוזי - שוב אין הנסיבות בכללותן מתאימות להחלטה בדבר עיון חוזר בהעמדת הנאשם לדין.

41. שאלה נפרדת היא, אם רשאי היועץ המשפטי לממשלה בעתיד להורות על העמדת הנאשם לדין לפי סעיף 21 לחוק טיפול בחולי נפש, אם יופסק הטיפול המרפאתי. שאלה זו אינו צריכה בירור כאן.

42. לפני סיום, אינני יכולה להימנע מלהעיר, כי רוב רובה של ההשתלשלות העובדתית שעניינה בשתי חוות הדעת התבררה רק במהלך הדיונים המרובים שהתקיימו בבקשה לעיון חוזר. ייתכן שלו היה מכלול מידע זה בידעת היועץ המשפטי לממשלה לפני הגשת הבקשה לעיון חוזר, היה שוקל מחדש את עמדתו. אולם, משעמדה התביעה על דיון בבקשה, לא היה מנוס אלא מלדון בה.

43. לאור התוצאה שאליה הגעתי, אין עוד צורך לדון בטענות הנאשם להגנה מן הצדק ואכיפה בררנית.

44. לפיכך, הבקשה לעיון חוזר - נדחת.

המזכירות תמציא עותק החלטתי לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תש"פ, 23 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.